

Prológus

Raffael Nighthollow épp az utolsó adag lila viaszt csepegtette a papírra. Mind közül ez volt a legkülönlegesebb meghívó, szándékosan hagyta a végére. Miközben száradtak a borítékok, dolgozószobájának hatalmas ablakához sétált, amely Scrypthoria éjszakai oldalára nyílt. A könyvtárak díszesen világítottak a városban, egy-egy hintó suhant el a szeme előtt. Hamarosan teljesen kiürül majd a tér a verseny idejére, ami idén minden eddiginél fontosabb lesz számára. Lilán örvénylő szemében a hatalom mellett ott csillogott a kíváncsiság, ami rég elfeledett látogatója volt a férfinak, és becsvágyó mosollyal üdvözölte.

A díszvendég képes lesz mindent megváltoztatni, ebben biztos volt. A benne lévő Fény talán még annál is hatalmasabb, mint gondolja.

Kopogtattak a sötét cseresznyefa ajtón, Raffael pedig ellépett az ablaktól, majd egy mozdulatára kinyitotta a zárat. A szobáját különös gonddal tervezte meg, ahová kulccsal sem lehetett belépni, a vérmágiának köszönhetően csak az ő érintésére vagy engedélyére nyílt ki az ajtó. Seraphine lépett be, és tisztelettudón meghajolt a férfi előtt, mielőtt megszólította.

– Az avioth a nappali aulában várja, uram.

– Nagyszerű! – bólintott Raffael, majd a dolgozóasztalán lévő levélkupac felé biccentett. – Ezeket kiküldheti, Seraphine!

– Máris, uram! – válaszolt a nő, gyors bólintással nyugtázva a feladatot. Raffael az utolsó borítékot egyenesen a kezébe adta.

– Ugye tudja, mennyire fontos, hogy ennek a levélnek a címzettje mindenképpen beszálljon a hintóba? Kihúzott háttal és felszegett állal válaszolt a kérdezett.

– Minden teljesen világos, uram.

– Rendben van – biccentett Raffael elégedetten, aztán a nő mellett elhaladva kilépett a dolgozószobájából a hosszú folyosóra. – Beszélek az avioth-szal, estére pedig álljanak készen! – adta ki az utasításokat, majd ezt követően suhogó léptekkel eltűnt.

1. fejezet

Elodie soha nem kapott még levelet senkitől. Titkon eszébe jutottak effajta lányos ábrándok, de nem élte bele magát túlságosan. A napjai kedves egyszerűségben teltek, ideje nagy részében kedvenc könyveibe bújott, segített a ház körül, amikor pedig társaságra vágyott, elkísérte Rosalindot – aki a szomszéd utcában lakott, Lunefrost egyetlen előkelő negyedében – a piacra, a szabóhoz vagy a hétvégi vásári multságokra, ahonnan aztán igyekezett észrevétlenül eltűnni a kíváncsi szemek előtt. Amint tehette, visszaiszkolt a szobájába, hogy elmerüljön egy újabb könyvben. Most mégis lélegzet-visszafojtva bámult a fekete borítékra a kezében, amelyen szépírással az ő neve állt. Miközben forgatta a lámpa fényében, az ezüst betűk megcsillantak, a borítékot ellepő csillámpor pedig táncot járt rajta. A másik oldalon egy súlyos, lila pecsétviasz zárta le a borítékot, melybe egy indákkal átszőtt könyvet nyomtak. Hirtelen nagyot dobbant a szíve, ahogy egy gondolat kúszott a fejébe.

– Az nem lehet... – suttogta Elodie döbbenten, és jó pár percig nem merte kinyitni a borítékot, csak bámult rá. Ki tehette ezt az ágyára? Egészen biztosan nem Lucinda néni volt, mert ő túlságosan kíváncsi természet ahhoz, hogy bontatlanul adja át a levelét.

Tim bácsi pedig talán még soha életében nem nyitotta ki a postaládát. Akkor hát valaki járt a szobájában, efelől semmi kétsége nem volt. Elodie rémült pillantással mérte végig a hálószobáját, különös tekintettel bevetetlen ágyára. A meghívó kézbesítője láthatta a lustaságát.

– Micsoda ostobaság... – motyogta magában, mert arra gondolt, hogy milyen nevetséges gondolat az ágyazáson aggodalmaskodni, mikor egy idegen járt a hálószobájában. Ha nem állt volna ott a neve a

borítékon, azt feltételezné, esetleg Rosalind egyik udvarlója nézte el a lány otthonát, és tévedésből osont be a szobájába. Rosalind ugyanis – vele ellentétben – előkelő családból származott, és minden ujjára jutott egy kőrő. Elodie biztos volt benne, hogy ha nem élvezné túlságosan ezt a felhajtást maga körül, akkor a barátnője már rég jegyben járna, ahogy eme céljának mindig hangot is adott.

Ám a neve ott állt teljesen olvashatóan és csillogva: *Elodie Sinclair*. A gondolatától, hogy mit rejt a boríték, egyszerre lett izgatott és rémült, mert csak egy lehetséges rendezvény jutott az eszébe. Végül persze győzött a kíváncsisága, ezért óvatos mozdulatokkal törte fel a pecsétet, hogy kihajtsa a tetejét, és előhúzzon belőle egy ezüstpapírra írt meghívót.

Sötét árnyékok és varázslatos fények között megbúvó kalandra, titkok felfedezésére invitállak téged a „Könyvtárak Éjszakája” alkalmából! Ez az exkluzív rendezvény olyan világokat tár fel, amelyeket csak a legbátrabbak és legkíváncsibbak fedezhetnek fel.

Három napon át különböző könyvek világában barangolhatsz, ahol minden egyes könyvtár egy új rejtélyt és kihívást tartogat számodra. Lépj be a könyvek lapjain keresztül egy másik dimenzióba, ahol minden lehetséges!

A sikeres résztvevők különleges, varázslatos díjakat és titkokat fedezhetnek fel, amelyek a könyvek mélyéből fakadnak. Ám csak egy győztes lehet, aki minden képzeletet felülmúló nyereségben részesül! Ne feledd! Csak a kiválasztottak, akik meghívóval rendelkeznek, léphetnek be a város területére. Kérjük, hozd magaddal a meghívódat a belépéshez!

Ez az esemény nem csupán egy kaland, hanem egy utazás a rejtélyek és a varázslat birodalmába. Találkozz hasonló kiválasztottakkal, és fedezd fel velük együtt a könyvtárak mélyén rejlő titkokat. Az eseményre egy hintó szállít majd téged, mely pontosan holnap éjszaka érkezik érted, mikor éjfél üt az óra.

Alig várom, hogy találkozzunk!

Misztikus üdvözléssel,

Raffael Nighthollow

Akkor hát jól gondolta. Tényleg a Könyvtárak Éjszakájára szólta a meghívó. A rendezvényről nem lehetett tudni sokat, sőt valójában egészen eddig a pontig Elodie azt gondolta, csak egy mendemonda, amelyről szívesen pletykálnak az emberek. Hallotta, hogy a város igazi kincs lehet, ahova a tehetősök és befolyásosak, a királyi családok léphetnek csak be, hétköznapi ember oda a lábát be sem teheti. Kivéve persze a minden évben megrendezett versenyt, ahol a játék nyertese állítólag mérhetetlen jutalommal gazdagodik. A történetet senki sem cáfolta vagy erősítette meg, már-már legendaszámba ment.

A kis városkájában lakóknak még sosem érkezett meghívó. Bár bizonyítéka senkinek sem volt rá, csak a pletykák, mégis abba a hitbe ringatta magát, hogy csakugyan létezik egy elvarázsolt város ezen a világon. Megmagyarázhatatlanul vonzották ugyanis a könyvek, Lucinda néni még ma is szokott büszkélkedni vele, hogy Elodie korát meghazudtolóan hamar tanult meg olvasni, és azóta csak úgy falja a regényeket. Olvas, ha jókedve van, ha komor hangulat gyötri, ha nem tud aludni. Rendszeresen teszi meg az utat a szomszéd falvakig, csak hogy betérjen a könyvesboltokba, ha már az itteniben mindent kiolvasott. Sőt, határozott – ám kétségkívül teljesíthetetlen – céljául tűzte ki, hogy Eldoria összes könyvesboltját meglátogatja élete során. El sem tudta képzelni, az elvarázsolt Könyvtárak Városában hány tucat könyv lehet. Azt hallotta, az összes épület más-más tematikájú könyvtár, végtelen termekkel és kigyózó könyvespolcokkal. Azt is suttogták, hogy a város valódi neve Scrypthoria, de azt gondolta, ez már csak a lelkes történetmesélők agyszüleménye. Eddig erre úgy is tekintett, mint egy tündérmesére, amiről csak szerette volna, hogy igaz legyen. A meghívó azonban minden kétséget kizáróan arról árulkodott, hogy a mendemonda igaz.

Az éjjeliszekrényén álló órára nézett. Még bőven van ideje holnap éjfélig. Újra elolvasta a meghívót, de a levélben nem említették, milyen csomagokat vigyen, hol fog aludni, és miféle öltözkében érkezzen. Azt, hogy a meghívóban kész tényként írtak más dimenziókról és ismeretlen világokba való belépésről,

Elodie nem teljesen tudta, hogyan is kell értelmezni. Biztosan nem szó szerint, mármint hogy könyveken keresztül lép be majd másik világokba.

Miért is ne? – szólalt meg benne egy merész hang, az a fele, aki a napjait izgalmas kalandregények olvasásával töltötte. *Miért is ne lehetne minden szó igaz?*

Egy röpke pillanatra felmerült benne, hogy valaki gúnyt akar űzni belőle. Tény, nem álltak sorba fiatalember az ajtaja előtt, hogy udvaroljanak, sokakat megrémisztett meggyilila haja, mely hol vöröses, hol lilás tónusban ragyogott, és sötétlilán csillogó szeme, melyet az írisze körül sárgás árnyalat vett körbe. Lucinda néni mindig a napfelkeltéhez hasonlította a tekintetét, Elodie azonban inkább látta magát boszorkánynak tőle. Nem volt süket, hallotta ugyanis a suttogásokat, hogy a faluban mások így vélekedhetnek róla. Rosalind volt az egyetlen barátnője, aki úgy fogadta el, ahogy van. Ha persze nem számítja bele Sparkle-t, a nagy, puha fülekkel rendelkező fehér, foltos kutyát, akit még Tim bácsi talált a patak partján.

Elodie nem bővelkedett barátokban, ám nem lett volna igazságos, ha ezt teljes egészében a többiekre fogja. Valójában ő sem nagyon próbálkozott nyitni mások felé, azóta, hogy Rowan Dain két éve összetörte a szívét. Hallotta a fiút, ahogy az istálló barátai előtt henceg, hogyan csapta be őt, a furcsa, boszorkányszerű lányt, és vette el az ártatlanságát.

Lucinda néniék nem tudtak róla, vagy csak úgy tettek, inkább hagyták, hogy a könyveibe temesse magát. Mindössze tizenhat éves volt akkor, és kísért szemekkel bújt el a helyi könyvtár oldalába, amikor Rowan és a barátai nevetve gúnyt űztek belőle. Rosalind megjelent mellette, rögtön felvette a poros földről a könyvet, amit Elodie rohanás közben elejtett, és így szólt: „A boszorkányok csak szeretnének ilyen lélegzetelállító szemeket.” Attól kezdve Elodie-nak nem is volt szüksége más barátira Rosalindon kívül.

Abban azonban nem volt biztos, beszélhet-e barátnőjének a meghívóról. A levélben nem szerepelt, hogy nem szólhat senkinek, mégis volt egy megmagyarázhatatlan érzése ezzel kapcsolatban. Mit mondjon Lucinda néninek és Tim bácsinak, hova megy el ennyi időre? Ők biztosan tudni akarják, mi dolga van három teljes napig, és persze, hogy hol. Idegesen harapta be az alsó ajkát, nem tudta, mitévő legyen. Aztán egy nagy sóhaj kíséretében becsúsztotta a meghívót a párnája alá.

– Majd később – mormogta magának. Elvégre van még több mint egy nap a hintó érkezéséig. Addig kitalálhatja a tökéletes alibit.

– Elodie! – hallotta meg maga mellől Lucinda néni hangját.

– Hm? – kapta fel a fejét csodálkozva, és ránézett a dundi asszonyra, aki anyja helyett anyja volt egészen kicsi kora óta, amikor ő és Tim bácsi megtalálták az ajtajuk előtt egy mózeskosárban.

– Ha nem ismernék jobban, azt hinném, a szerelem varázsolt el így – ciccegett, és rosszállóan csóválta a fejét a padlóra nézve.

Elodie ekkor vette észre, hogy a pohár helyett a padlóra öntötte a friss tejet.

– Oh, sajnálom! – tette le a kancsót, és már ment is egy konyharuháért, hogy feltörölje.

– Csak nem megint új könyvet olvasol? – tette csípőre a kezét az asszony. – Ilyen izgalmas, hogy még a friss tejet is félreöntöd?

– Igen, igen. Nagyon izgalmas, ne haragudj – mosolygott rá Elodie bájosan, remélve, hogy Lucinda néni ezzel meg fog elégedni.

A vacsora meglepően csendesen telt, habár Tim bácsi amúgy sem volt egy szószátyár típus. Valójában szinte minden nap ugyanazokat a kérdéseket intézte a lány felé.

– Vacsora után segítesz nekem az istállóban, Elodie?

– Természetesen – felelte minden este, és segített szellőztetni, ellenőrizni Bertát, Csillagfényt és Kamillát, a két gyönyörű lovukat és a tehenüket. Megnézte, van-e elég szalma és tiszta víz az itatóban. Tim bácsi csakugyan nem folytatott mély beszélgetéseket Elodie-val, de megtanította már egészen kis korában lovagolni, befűzni a csizmáján a fűzőt, és hogyan kell egy jobbegyenessel leteríteni egy útonállót, ha rátámadna Elodie-ra.

– Tim bácsi... – kezdte félénken a lány, majd inkább megvárta, amíg az idősödő férfi felé fordította szakállas arcát, és kérdően felhúzta őszülő szemöldökét, jelezve, hogy várja a kérdést.

– Mit szólnátok, ha elutaznék pár napra? – kérdezte Elodie, és igyekezett könnyed hangot megütni, miközben szórakozottan fésülte Kamilla hátán a szőrt. Sparkle az istálló bejáratánál feküdt, erre azonban felkapta a fejét, és értetlenül oldalra döntötte.

– Csak nem valami fontos dolgod van? – kérdezte a férfi, és a szemöldöke még magasabbra szaladt. A hangja kételkedő volt, közben kíváncsian méregette fogadott lányát. Mindketten tudták, hogy Elodie-nak nincsenek fontos ügyei és elintéznivalói, hacsak azokat a rövid utazásokat nem vették számításba a szomszéd falvak könyvesboltjaiba.

– Meghívtak egy... találkozóra – nyögte ki végül Elodie, és maga sem tudta, miért Tim bácsinak mondja el először. Az idősödő férfi két füle hirtelen piros színt öltött, és zavartan folytatta az istálló ajtajainak ellenőrzését.

– Ezt nem Lucindával kellene megbeszélned? Ő jobban ért az ilyesmi... találkozókhoz – vakarta meg a feje búbját zavartan, aztán eszébe jutott valami, és komolyan felnézett –, de ha szeretnéd gyakorolni azt a jobbhorgot arra az esetre, ha nem... tisztességesen bánna veled az udvarlód, gyakorolhatunk. Kellett egy másodperc, míg Elodie rájött, mire is céloz a férfi, ekkor pedig hangosan felnevetett, miközben a fejét csóválta.

– Nem, Tim bácsi, szó sincs *olyan* jellegű találkozóról. Elnézést, nem fogalmaztam pontosan. A férfi megkönnyebbülten kifújta a levegőt.

– Akkor hát milyen találkozóra akarsz menni?

– Meghívtak egy... bemutatóra. Könyvbemutatóra... igazából – fecsegett Elodie, és remélte, ez elég közel jár az igazsághoz ahhoz, hogy ne lehessen hazugságnak tekinteni. Arra gondolt ugyanis, ha Tim bácsi és Lucinda néni hallottak is valaha a Könyvtárak Városáról, egész biztosan nem hisznek benne. Márpedig, ha nem hisznek benne, nem is fogják elengedni Elodie-t, ráadásul egy hintón, ami éjfélkor viszi el az éjszakában. A lány pedig hinni akarta, hogy mindez igaz, de legalábbis feltett szándéka volt, hogy kiderítse.

– Nos... nem látom akadályát, hogy elmenj egy könyvbemutatóra. Hol lesz?

– Velminben – hazudta Elodie, kibökve az első nagyobb város nevét, ami az eszébe jutott.

– Ilyen messzire még nem utaztál egyedül, a legjobb, ha Lucinda elkísér – vakargatta az állát.

– Nem! – emelte fel a hangját, és amikor rájött, hogy reakciója túl hevesre sikeredett, halkabban és nyugodtabban hozzátette. – Mármint csak meghívóval lehet rajta részt venni. És csak egy meghívót kaptam – tette hozzá az egyértelműség kedvéért.

– Azt hiszem, akkor mindenképpen meg kell beszélnünk Lucindával – lövellt egy nyomatékos pillantást Elodie felé a nevelőapja, a szeme körül az apró ráncok pedig kissé elmélyültek. A lány igyekezett nem mutatni kifelé az izgalmát.

– Természetesen – bólintott mosolyogva, majd segítségkérően Sparkle-re nézett, de a kutya épp olyan tanácsalannak tűnt, mint amilyennek ő érezte magát.

Lucinda néni persze sokkal több kérdést tett fel, mint Tim bácsi. „Hol lesz a szállás?”, „Lesz-e szobatársad?”, „Hogyan oldod meg az étkezést?”, „Egész biztosan nem férfi van a dologban?” Elodie nem győzött válaszokat adni, és néhány perc faggatózás után igazi semmirekellőnek érezte magát, amiért a legtöbb kérdésre ő maga sem tudta a helyes választ.

– Természetesen elkísérlek a reggeli vonathoz – nézett rá határozottan Lucinda néni.

– Oh, erre nem lesz szükség, küldenek kocsit, ami a környékről viszi a meghívottakat – válaszolta Elodie. Kissé megremegett a hangja, mert azt csak nem fogja kimondani, hogy *hintót*. Ugyan miféle könyvbemutatóra küldenének hintót a résztvevőkhöz? A postakocsi mégiscsak hihetőbb volt. Bár még emiatt is kételkedő tekintettel méregették a lányt. – Az igazat megvallva három ezüst liorába kerül, hogy megálljon a címünknel a postakocsi. De arra gondoltam, szívesebben vennétek, ha kísérettel utaznék

ilyen hosszú útra, mint egyedül a vonaton... – improvizált, és bevetette tökélyre fejlesztett szempilla-rebegtetését.

– Hát persze, igazad van! – bólogatott Lucinda néni egyetértően Tim bácsival, és mintha egy kicsit el is szégyellték volna magukat, amiért először kételkedtek a lányban.

Elodie csak egy egészen kicsi büntudatot érzett a kegyes hazugság miatt. Aztán Lucinda néni nekiállt kalácsot sütni az útra, miközben azt motyogta az orra alatt, hogy „Legalább végre kimozdul ez a lány...”, Tim bácsi pedig cinkosan rákacsintott a bajsza fölé. Elodie megkönnyebbülten fújta ki a levegőt. Ha valamilyen csodával határos módon ő nyerné meg a játékot, és vele együtt a nyereményt, akkor egész biztosan megbocsájtják majd ezt a kis füllentést. Ha pedig nem sikerül nyernie – ami több volt, mint valószínű –, akkor nem kell tudniuk a hazugságról, egyszerűen csak visszajön, és eljártssza, milyen kellemesen érezte magát a könyvbemutatón. Igen, így lesz. *Mi sem lehetne egyszerűbb!* – gondolta magában, ám még ő sem hitt saját magának, hogy minden ilyen gördülékeny lenne, és titkon remélte is, hogy a játék teljesíti mindazt az izgalmat és varázslatot, amelyet a meghívó sejtetett.

– És még egy doboz csokoládét is kérek! – tette hozzá Rosalind, feltartva egy ujját a pékségben.

– Máris, kisasszony – bólintott Mr. Mobec.

– Csak nem tortát sütsz? – pillantott a barátnőjére Elodie, miközben ő maga is elcsábulva vette szemügyre a pultban egymás mellett roskadozó fahéjas csigákat és mézes tortácskákat.

– A kérőket meg kell kínálni valamivel – kacsintott Rosalind vörös hajfürtjei mögül.

Nem mintha Elodie-t nem érdekelték volna a kérők, oh, nagyon is! Minden héten másba volt szerelmes, és számtalanszor elképzelte már, hogy szép ruhába öltözve teához terít a nappaliban, miközben az udvarlója megkéri a kezét Tim bácsitól. A baj csak az volt, hogy ezen férfiak egyike sem létezett, ugyanis Elodie szerelmei egytől egyig regényhősök voltak, akik még véletlenül sem hívták boszorkánynak, és képzeletében egyenesen odáig voltak lilás tincseiért.

Amint Mr. Mobec átnyújtotta Rosalindnak a papírba csomagolt csokoládét is, Elodie megragadta a karját, és kifelé húzta, mielőtt még többet vásárolt volna. Az ajtó felett lógó csengettyű éles hangon jelezte távozásukat.

– Te jó ég, Elodie, hova sietsz így?

– Mutatnom kell neked valamit – válaszolta a lány, és gyorsan körbenézett a macskaköves téren, ahol szállogóztak páran, de nem volt tömeg.

Lunefrost idilli kisváros volt, bár nem rendelkezett olyan nevezetességgel vagy látványossággal, ami a királyság minden szegletéből idecsábította volna a látogatókat. De Elodie szerette a mindig illatozó pékséget, az iskola melletti kőhidat, ahol gyakran olvasott. Szerette a házakra felfutó borostyánokat, és a megannyi nyílt, virágos mezőt, ahol Rosalinddal nem egyszer piknikeztek már. Egy pad felé vették az irányt, amely fölött egy terebélyes cseresznyefa biztosított árnyékot.

– Tudod, be kell vallanom, én nem annyira jövök lázba a könyvektől, mint te – húzta el az ajkát Rosalind, miközben a barátnője némán megrázta a fejét, és egy utolsó gyors körbepillantás után kivette a tarisznyájából a fényes borítékot, majd szó nélkül a kezébe adta. – Mi ez? – kérdezte rosszat sejtve, de már hajtotta is szét a papírlapot. Nem pazarolt annyi időt a fényes betűkre, a hatalmas, lila pecsétviasz szemrevételezésére, mint ő tette. Két kézzel fogta a meghívót, a szeme csak úgy suhant a sorokon, majd döbbenet felnézett. – Ez igazi? – Elodie sokatmondóan széttárta a karjait, és megvonta a vállát, jelezve, hogy ő maga sem tudja biztosan.

– Nagyon úgy tűnik – válaszolta aztán.

– Tudtam! Tudtam, hogy létezik! – bökött Rosalind a meghívó közepére. – És hintó... Akkor biztosan elegánsan kell megjelenni – csillant fel a szeme, és Elodie rájött, hogy fogalma sincs, milyen ruházat lenne erre megfelelő.

– És vajon miért pont téged választottak ki? – tette az ujját elgondolkodva szeplős arcához a barátnője.

– Gondolom, véletlenszerűen választják ki a játékosokat.

– Vagy igazi könyvkukacnak kell lenni ahhoz, hogy részt vegyél. Ebben az esetben pedig logikus választás vagy – lőtt felé egy nyomatékos pillantást, mire Elodie halkán felnevetett. – És Lucinda nénédet hogyan győzted meg erről? – kapta fel a fejét hirtelen.

– Nos... egy kicsit füllentettem nekik – ismerte be Elodie, és gyorsan beavatta Rosalindot a részletekbe.

– Nem mondhatod el nekik az igazat, rendben? Megígéred?

– Hát persze! – legyintett. – Különben sem hiszen, hogy sokat lenne alkalmam beszélgetni a nénikéddel, amíg távol vagy. Azt rebesgetik, hogy Paul a héten át akar jönni hozzánk teára.

– A szabó fia? – kérdezte a biztonság kedvéért, hogy biztosan jó férfira gondol-e.

– Igen, igen, hát nem lenne fantasztikus? Mindig nekem lenne a legcsinosabb öltözékem a feleségeként – legyezgette magát áhítatosan.

– Így is neked van a legcsinosabb öltözéked – nézett rá egy félszeg mosollyal Elodie. – Mindenesetre, akkor mindenképp jó benyomást kell rá tenned – helyeselt.

– Ugyan, kérlek! Szerinted miért vettem ennyi csokoládét? – mutatott a kosárájára Rosalind. – A mama szerint a férfiakat a gyomrukon át lehet a legegyszerűbben megfogni. Egy szelet csokitorta, és már szerelembe is esnek – csettintett a levegőbe az ujjával vidáman.

– Érdekes, az én könyveimben ez sosem ennyire egyszerű...

– Mert azok csupán *könyvek*, Elodie! – csóválta a fejét rosszállóan, mintha a lány valójában egy naiv gyerek lenne.

– Igen, igazad van – értett egyet halkán, mert azt meg kell hagyni, Rosalindnak jóval több tapasztalata volt *valódi* fiúkkal, mint neki. – Akkor nem árulsz el, ugye? – kérdezte újra reménykedve, mire Rosalind úgy tett, mintha bezárta volna a száját, majd eldobta a levegőbe a kulcsot.

– De a hallgatásomért cserébe meg kell ígéred nekem valamit!

– Mi lenne az? – pislogott a barátnőjére kíváncsian.

– Ha a versenyen lesznek fiúk – mondta, és nyomatékos pillantást vetett Elodie-ra –, ne nézd állandóan a földet, hogy elrejtse azokat a szemeket, rendben?

– Megpróbálom – egyezett bele halvány mosollyal Elodie. Mint mindig, Rosalind most is egy kis megnyugvást hozott neki, de csak addig, amíg rá nem eszmélt, hogy alig pár órája van csak a rejtélyes hintó érkezéséig. És persze még mindig nem tudta, mit is vegyen fel.

Egy rendkívül unalmas vacsorát követően – amely alatt Lucinda néniék legalább tíz alkalommal kimondatták Elodie-val ugyanazokat a dolgokat (ne menjen idegen férfiakkal egyedül sehová, ne költse a pénzét értelmetlen csecsebecsére, mindenképpen csatlakozzon a napközbeni programokon a hölgyekhez, hogy ne legyen egyedül, sürgősségi postával küldjön üzenetet, ha szükséges).

Elodie a hálósobájában bámult a ruhásszekrényére és az utazótáskájára. Furcsa, hogy nem írták meg az öltözködésre vonatkozó utasításokat, gondolta magában, majd a halványkék, gombos ruhájára nézett, amelyet akkor szokott felvenni, ha a szomszéd városokba utazik könyvbeszerző útra. Rosalind hangja azonban a fejében egyre csak azt csiripelte, hogy *ennél* azért mégiscsak csinosabb holmiban kellene mutatkoznia a megnyitón. Így inkább arra a lila fodros, szalagos ruhára esett a választása, amelyet a tizenhetedik születésnapjára kapott Lucinda nénitől, de még sosem volt rajta. A ruha egy lenge, nyári darab volt, ideálisnak tűnt az utazáshoz, így augusztus vége felé. Elodie csak azért nem hordta még, mert bár nagyon tetszett neki, amúgy is lila szeme és haja a ruhától szinte világított.

Keserűen elhúzta a száját, miközben elképzelte, hogy megjelenik a főtéren ebben a ruhában. Bár Rowanen és a barátain kívül azért senki nem hívta még nyíltan boszorkánynak, mindig észre lehetett venni, ahogyan az emberek feszengve próbálnak bárhova máshova nézni, miközben Elodie-val beszélgetnek, csak a szemébe nem. Nappal egészen levendulaszínűnek hatott, különösen, ha a fény rásütött az arcára, ám éjszaka szinte olyan árnyalatot öltött, mint a könyveiben szereplő méregfiolákban lötykölődő titokzatos varázsitalok.

Az utazóládájába igyekezett a legkényelmesebb ruháit pakolni, és a fésűjét, mert bár nem volt hiú, a hajára különösen odafigyelt. Minden nap kétszer fésülte ki hullámos, meggyilila tincseit, amelyek szinte egészen a derekáig értek.

A holmija tetejére tette a meghívót, amit bizony legalább egy tucatszor elolvasott, és most újra átfutotta. Lucinda néninek direkt rossz időpontot mondott a „postakocsi” érkezésére, ugyanis feltett szándéka volt a lánnal együtt felkelni, és elbúcsúzni tőle még egyszer, mielőtt útnak indul. Ezt – lévén, hogy nem mondott igazat az érkező járműről – Elodie nem engedhette. Egy papírra gyorsan írt pár bocsánatkérő sort, amiben elmagyarázta, hogy a vártnál korábban érkezett a kocsi, ne aggódjanak érte, és három nap múlva megérkezik. Az üzenetet félbehajtogatta, ráírta Lucinda néni nevét, azzal az utazóládája tetejére tette, hogy véletlenül se felejtse el kitenni a konyhaasztalra.

Elodie próbált aludni – legalább csak pár órát szükséges lett volna –, de sehogy sem jött álom a szemére. Különböző trükkökhöz folyamodott, például visszafelé számolt, sőt még azt az unalmas könyvet is elővette, amelyet egész életében a leghosszabb idő alatt olvasott el – talán az egyetlen rossz olvasmányválasztása volt –, de semmi nem használt. Túlságosan izgatottnak érezte magát. Az ablakából, a függöny mögül halványan bekúszott a holdfény, és Elodie úgy érezte, mintha az ég is tudna a kalandjáról. Egy örökkévalóságnak tűnt, mire az éjjeliszekrényén lévő óra mutatója éjfélhez közeledett. Ekkor óvatosan felkelt az ágyból, hangtalanul felöltözött, ruhájára felvette sötétkék köpenyét az éjszakai, csípős levegő miatt, majd lábujjhegyen lelopakodott. A konyhaasztalon már ki volt készítve a barna, bőr utazós ételhordó, amelybe Lucinda néni kalácsot, gyümölcsöt és házi szörpöt tett. Elodie elvette, és a helyére letette a Lucinda néninek szóló üzenetet, remélve, hogy az asszony nem fog haragudni rá nagyon.

Nyikorogva csukódott be mögötte az ajtó, amikor kilépett az éjszakába a ház elé, a macskaköves útra. A szíve zakatolt, olyan hangosan vert, hogy félő volt, még Lucinda néni is felébred rá. Az utcán síri csend honolt, és a holdon kívül csak egy pislákoló utcai lámpás adott fényt. Elodie idegesen az alsó ajkába harapott, ahogy az üres utcát bámulta. Mióta állhatott ott? Lehetséges lenne, hogy már elmúlt éjfél? Megfeledkeztek róla? Vagy egyáltalán nem jönnek? Átverés lenne az egész? Mégiscsak valaki tréfát akart űzni vele, talán éppen Rowan Dain? Ezt nem tartotta valószínűnek, tekintve, hogy úgy tudta, a fiú ráadásul egy másik városba költözött. Arról nem beszélve, hogy senki sem jutott eszébe a faluból vagy a környékről, aki ilyen találékony lenne.

Éppen elgondolkozott rajta, hogy csalódottan visszamegy a házba, amikor hirtelen a semmiből – de szó szerint – egy hintó termett előtte. Az ijedségtől és a jármű közelségétől hátraugrott, megcsúszott a köpenyében, és végül a macskaköveken találta magát.

– Aú! – jajdult fel, felhorzsolódott tenyerét dörzsölgetve.

A hintó díszes volt, és ugyanolyan színű, mint a meghívó. Fekete, rajta ezernyi fényes, csillogó, ezüst, kék és fehér apró petőtyel. Az ablakait sötétlila bársonyfüggöny takarta, nem lehetett megállapítani, hogy ül-e már benne valaki. A hintót két éjfékete, hullámos sörényű ló húzta, Elodie csodálattal nézett végig rajtuk. Nagyon szeretett lovagolni, imádta Csillagfényt és Kamillát, de égett a vágytól, hogy egyszer egy ilyen pompázatos és előkelő példányra felülhessen. A csodálatát azonban az értetlenség és a döbbenet szakította félbe, ugyanis a hintót senki nem hajtotta. Újra és újra végigpásztázta a jármű minden egyes oldalát, fordult jobbra és balra, de sehol nem volt senki.

– Hahó! – szólalt meg, amilyen hangosan csak mert, de nem érkezett válasz. A hintó ajtaján azonban észrevette ugyanazt a könyves emblémát, ami a meghívón is szerepelt.

– Ti fogtok a Könyvtárak Városába vinni? – kérdezte Elodie a lovaktól, és meglepetésére az egyikük egyetértően felnyerített. – Csak szálljak be? – próbálkozott újra, és igyekezett nem tudomást venni róla, hogy éppen egy üres hintót hajtó lóval társalog. Válaszul mindkét ló hangosan felhorkantott, úgyhogy Elodie a fekete jármű ajtaja felé nyúlt, rátette díszes kilincsére a kezét, amely hideg volt a bőre alatt, majd kinyitotta, és beült a teljesen üres hintóba. Sötétkék bársonyülések fogadták, elkápráztatva simította végig a szöveten kezét. Díszes faburkolat futott mindenütt a falakon, különböző indákat,

virágokat és erdei állatokat formázva. Aztán hirtelen a hintó elindult, Elodie pedig hangosan zakatoló szívvel nézett vissza a távolodó utcai lámpára, amely egyre messzebbre került.

2. fejezet

A hintó egyenletes haladása álomba ringatta Elodie-t, pedig anélkül izgatott volt, hogy nem gondolta, akár egy percet is aludni fog. Talán a jármű varázserővel bírt, és gyengéd álmot szórt az utasaira, hogy ne ismerjék az útvonalat az elvarázsolt Könyvtárak Városába? Amikor azonban a hintó lassítani kezdett, a lány szeméből eltűnt az álom, és lassan felemelte a fejét, amit eddig a lila bársonyfüggönynek hajtott. *Máris ott volnánk? Hisz az nem lehet! Ilyen közel volna a Könyvtárak Városa? Vagy csak ilyen sokat aludtam?* – gondolta magában.

A hintó nyikorogva megállt, a lovak patájának kocogása is abbamaradt. Remegő ujjakkal megfogta a sötét bársonyfüggöny szélét, és óvatosan kikukucskált mögüle. Határozottan éjszaka borult még a városra, de már közeledtek a pirkadathoz, az a nagyon koromsötét ugyanis, mint amikor ő maga beszállt a hintóba, már felszállni látszott. Az utcán sűrűn sorakoztak egymás mellett a házak, előttük díszes kapuval. A lámpaoszlopok fényesen és kitartóan világítottak, nem pislákolva, mint az otthoniak. Egészen biztosan egy nagyvárosban voltak, ám Elodie nem találta ismerősnek a környezetet. Ami viszont még jobban aggasztotta, hogy az utca teljesen üres volt. Nem állt ott senki rémülten, vagy éppen csodálkozva, hogy a hintót nem hajtja inas, csupán két elvarázsolt – és meglehetősen gyönyörű, fekete paripa.

Elodie gondolkodón az alsó ajkára harapott, és már épp azon volt, hogy szóljon a lovaknak – bármennyire is bolondul hangzott –, hogy induljanak tovább, mert nincs itt senki, amikor a hintó jobb oldalán kitért az ajtó, egy pillanattal az előtt, hogy észrevett egy sötét alakot álldogálni mellette. Ugrott egyet ültő helyében az ijedségtől, és egy halk, ám annál riadtabb sikkantás hagyta el a száját. Nem volt nála semmilyen eszköz, amivel megvédezhette volna magát, ezért reflexből megragadta a mellette lévő ételhordót, és védekezően maga elé tartotta. A magas idegen lágy hangon felnevetett, és beljebb hajolt a hintóba.

– Nem szándékozom önt megfosztani az elemózsiájától, kisasszony – mosolygott Elodie-ra kedvesen, arcának két oldalán vidám gödröcskékkel. A lány kissé lejjebb eresztette a bőrtáskát, hogy jobban szemügyre vehesse az idegent. Egész biztosan idősebb volt nála pár évvel. Kisfiús arcát borosta keretezte, élénkkék szeme barátságosan csillogott, tekintetét pedig enyhén hullámos, aranyszínű hajtincsek fogták közre. – Beszállhatok? – tette hozzá reménykedve, miután Elodie nem szólt egy mukkot sem. A lány megköszönte a torkát, hogy végleg eltűnjön belőle a remegés, és igyekezett barátságos mosolyt erőltetni az arcára.

– A meghívója? – kérdezte Elodie, mert bár nem tartott rá sok esélyt, hogy egy elvarázsolt hintó megállna csak úgy bárkinek, Lucinda néni figyelmeztető hangja és Rowan gonosz nevetése arra ösztökölte, hogy kérjen az ismeretlentől bizonyítékot. A jóképű idegen mosolya még szélesebb lett, egy fejcsóválást követve a kabátja zsebébe nyúlt, majd előhúzott belőle egy összehajtogatott, fényesen csillogó papírt. Ugyanaz a meghívó, ami Elodie tarisznájában is ott lapult.

– Elnézést kérek – sütötte le a szemét Elodie, és zavartan a füle mögé simított egy hajtincset. – Tudja, nem utaztam még idegennel egy... hintóban – fejezte be a mondatot bizonytalanul, mert nem szeretne volna beavatni az ismeretlent a férfiakkal való negatív tapasztalatába.

– Hát persze! – bólintott egyetértve a jóképű fiú, és egy laza mozdulattal beszállt a hintóba, hogy leüljön Elodie-val szemben. – Nem is lenne illendő egy magafajta kisasszonynak egyedül utaznia – bólintott, gyorsan végigmérve a lányt. – Máris izgalmas ez a verseny, nem? – kacintott rá, Elodie pedig érezte, hogy azonnal elöntötte arcát a forróság.

Az idegen nem úgy tűnt, mint aki észrevette volna ezt, de ha fel is tűnt neki, nem mutatta jelét. Körbenézett a jármű belsejében, tekintetét végigfuttatta a bársonyüléseken és faragott díszeken, majd elismerően füttyentett egyet.

– Ejha! Ez aztán nem semmi! – tért vissza újra a tekintete Elodie-ra. A lány nem felelt, de a jóképű idegent ez továbbra sem zavarta. – Kaeden vagyok – mutatkozott be vidáman, és üdvözlésképpen felemelte a kezét. A lány pár másodpercig nézte kinyújtott karját, azzal óvatosan nagy tenyeréhez érintette az övét.

– Elodie.

A fiú bőre meleg volt, ahogy lágyan megérintette Elodie kezét, majd egy elegáns mozdulattal kezét csókolt neki. A lány azonnal elpirult, és a döbbenettől még a szemét is elfelejtette lesütni.

– Ez a szempár igen veszélyes – jegyezte meg Kaeden, miután elengedte a kezét. Hiába hangzott ez inkább bóknak, mint sértésnek, Elodie mégsem tudta, mit feleljen. Hozzá volt szokva, hogy szégyenkezzen a szemei miatt. A fiút azonban ez láthatóan nem zökkentette ki derűs kedvéből. – És hol szálltál be a hintóba, Elodie? – tette keresztbe két karját nagy mellkasa előtt. Fehér inget, barna mellényt és ugyanolyan színű nadrágot viselt. Csizmája kopott volt, lábait lazán kinyújtotta maga előtt. Elodie nem kérdezett rá, hirtelen miért tegezi, nem ismerte a városiak szokásait, könnyen lehet, hogy Kaedennek egy bemutatkozás elég ahhoz, hogy baráti hangsúlyra váltsanak.

– Lunefrostban – válaszolta a lány azzal a békés tudattal, hogy a fiúnak halványlila gőze nem lesz, hol van az említett hely.

– Nem hallottam még róla – dörgölte meg az állát elgondolkodva Kaeden. Elodie egyetértően bólintott, halványan mosolygott is, hogy igaza lett. Aztán még idejében ráeszmélt, hogy az illem azt kívánja, visszakérdezzen.

– És... te? – A tegezés idegennek hatott a szájából, Kaeden közvetlensége ellenére is. – Hol vagyunk, úgy értem? – tette hozzá, és hogy a szavai nyomatókat kapjanak, a két varázsparipa újra nekiindult. A hirtelen lendülettől Elodie az egyik díszfaragásba kapaszkodott a hintó oldalán.

– Crystalbrookban – felelte büszkén Kaeden, és úgy tűnt, mint aki észre sem vette, hogy elindultak. – Gyönyörű város. Híres a csillagvizsgálóiról és a pezsgő, éjszakai piacairól – mesélte lelkesen, majd egy pillanatnyi szünet után hozzátette: – Egyszer ellátogathatnál ide.

Elodie arcát újfent forróság öntötte el. Most vajon randevúra hívta? Vagy ez csak olyasmi, amit udvariasságból mondanak az emberek? Kaeden közvetlensége megnyugtatta Elodie-t, ám közben továbbra is érezte a csiklandozó idegességet az ismeretlen helyzettől.

– Miért szeretnél részt venni a játékban? – kérdezte témát váltva, mert nem tudta, mit feleljen Kaeden előző kérdésére, vagy hogy a fiú egyáltalán vár-e rá választ.

– Mármint azon kívül, hogy egy izgalmas kaland? – húzódott a mosolya még szélesebbre, amitől Elodie gyomrában valami elkezdett felmelegedni. Biztatón bólintott, remélve, hogy nem olyan piros az egész arca, mint a Lucinda néniék kertjében lévő paradicsom. – Nos, az a hír járja, hogy aki megnyeri a játékot, egy olyan térkép birtokába jut, amely elvezethet a legkülönbözőbb kincsekhez a világon – vonta meg a vállát az ablakon kibámulva, mintha semmiség lenne. Aztán a szeme felcsillant, és újra Elodie-ra vitte a pillantását. – Én pedig kalandor vagyok – tette hozzá, ismételten kacsintva egyet a lányra, aki most már egészen biztos volt benne, hogy nem tudta elkerülni a pirulást. – És te, kisasszony? – hajolt közelebb hozzá Kaeden, és a szeme valódi kíváncsiságról árulkodott.

Elodie egy apró sóhaj mellett nekidöntötte a fejét az ablaknak, és kibámult rajta. Most épp egy erdő mellett haladtak el. Tartott tőle, hogy Kaeden sokkal izgalmasabb válaszra számít, mint ami esetében igaz volt. Ő csak szerette a könyveket, kíváncsi volt, és szeretett volna hinni a csodákban. Ez azonban nem egészen fedte a valóságot. Vonzották magukhoz a könyvek, és csak akkor érezte, hogy igazán él, ha olvashatott. Érezte, ez olyan szomorúan és szánalmasan hangzik, hogy nem merte megosztani Kaedennel. Ha valaki csak kitalált világokban érzi, hogy él, míg a valóságban nem, az nem olyan vonzó. Mégis, minden porcikája izgatott lett, ha arra gondolt, hamarosan belépnek egy olyan városba, ami tele van könyvekkel, és amiről egészen idáig csak remélte, hogy létezik.

– Ó, én csak... – kezdte Elodie, és már igyekezett, hogy valamit halandzsázzon a nyereményről, hátha azzal eléri a kívánt hatást, ám a szeme sarkából meglátott egy világító, ibolyalila foltot az erdőben.

Felkapta a fejét, és a tekintete cikázott a fák között. – Láttad ezt? – kérdezte izgatottan, le sem véve a szemét az erdőről.

– Micsodát? – vonta fel a szemöldökét kérdően Kaeden, és hol az ablakra, hol Elodie-ra nézett.

– Ott! Megint! – mutatott a lány kifelé, akár egy izgatott kisgyerek a körhinta előtt. A lila folt cikázott az erdőben, aztán újra eltűnt, majd ismét felbukkant. – Tényleg nem látod? – kérdezte csalódottan, és egy pillanatra elkapta a pillantását az erdőről, hogy meggyőződjön róla, Kaeden a megfelelő irányban keresi a fénylő lilaságot.

– A fákat? – kérdezte lassan a fiú, és látszott, hogy lövése sincs, Elodie miről beszél.

– De érdekes... – motyogta halkán, miközben lassan a fejét csóválta. – Mi lehetett?

– Biztosan egy őz – vonta meg a vállát Kaeden, és látszott rajta, hogy immár abszolút nem érdekli, miről maradt le. Elodie szóra nyitotta a száját, hogy elmondja: erősen kételkedik az erdőben futkorászó, lilán világító őzek létezésében, ám rájött, hogy semmilyen észszerű magyarázattal nem tud szolgálni, ezért inkább ráhagyta.

– Igen, lehet – vonta meg a vállát, és egy halk sóhaj kíséretében konstataálta, hogy valószínűleg nem fogja megtudni, mit is látott az erdőben.

A gyomra alig hallhatóan felmorajlott, az arcát azonnal hőség árasztotta el, ahogy a vér szétterjedt a bőre alatt. Csak remélni tudta, hogy Kaeden nem hallotta a korgást, ám a fiú szelíd mosolya arról árulkodott, hogy mégis. Elodie az ölébe vette a bőr ételhordót, mielőtt újabb kordulást hallathatott volna a gyomra, és letörte a kalács felét.

– Kérsz? – nyújtotta Kaedennek, aki lazán elvette, és bele is harapott.

– Köszönöm – mondta, és elismerően bólintott, miután megízlelte. – Nagyon finom – harapott egy újabbat a kalácsból. – Van egyáltalán a Könyvtárak Városában fogadó? – tette fel a kérdést két harapás között, Elodie pedig elgondolkodott. Ez eddig eszébe sem jutott.

– Úgy tudom, nincs más épület a városban, csak könyvtár – folytatta Kaeden a gondolatmenetet. – Vagy talán a könyvtárakon belül találhatóak a fogadók?

– Gondolom, igen – válaszolt Elodie töprengve. – Bár feltételezem, nem véletlenül hívják az elvarázsolt Könyvtárak Városának – nézett a fiúra nyomatékosan.

– Hívják Scrypthoriának is – vonta meg a vállát Kaeden. – Én azt hittem, ez csak amolyan jól hangzó név, amivel odacsallják az embereket – tette hozzá.

Elodie szeme a fiú feje mellett az ablakra tévedt. Kint már verőfényes napsütés volt, vagyis ezek szerint több ideig utaztak, mint azt Elodie gondolta. A távolban körvonalazódtak egy hatalmas város épületei.

– Mindjárt megtudjuk – mutatott Elodie a fiú füle mellett az ablak irányába. Kaedennek csak egy széles füttty hagyta el a száját, és ugyanolyan ámulattal nézte az egyre közeledő várost, mint Elodie. Az erdő eltűnt, felváltotta egy hosszan húzódó, virágos rét, melyet kék és fekete virágok borítottak. Elodie teljesen biztos volt benne, hogy még soha életében nem látott ehhez hasonló növényeket. A szíve gyorsabban kezdett verni, mialatt közelebb értek a városhoz, a nap pedig egyre feljebb került, talán gyorsabban is, mint az a naptól elvárható. A lovak patkójának kocogása lassulni kezdett, ahogy egy hatalmas bejáráthoz értek. Elodie felemelte a fejét, és csodálattal nézett végig a díszes, fekete kapun, ami még nagyobbnak hatott a szülővárosa templománál. A vére pezsgett az ereiben, miközben egy megmagyarázhatatlan érzés lett rajta úrrá. Belül valami csiklandozta az egész testét, de nem tudta volna megmondani, mi is az. A hintó megállt, mire az ajtóval szembeni két ablak egyazon pillanatban kinyílt.

– Kérem, mutassák fel meghívóikat! – hangzott egy érces férfihang a hintón kívülről.

Elodie lejjebb hajolt, hogy szemügyre tudja venni a kis ablak mögött álló, sötétkék egyenruhás, bajuszos férfit, aki egy gyors ellenőrzést követően visszaadta nekik a leveleket. Mindketten vissza fojtott lélegzettel figyelték, ahogy pár másodperc várakozás után a kapu két szárnya kitárul, és a hintójuk tovább mehet, egészen a városközpont irányába. Elodie csak úgy kapkodta a tekintetét az épületek között, miközben haladtak a különös, szűk utcákon. Egy hídhöz értek, és ahogy a lány kinézett az ablakon, majd meglátta az égis magasodó épületet, mely megannyi – talán több száz – toronnyal

rendelkezett, elállt a lélegzete. A grandiózus építmény felett pedig valami egészen különöset vett észre, mintha a napsütés mögött sötét függönyt húztak volna az égre.

– Ebben szerintem elfér egy-két fogadó – biccentett vigyorogva Kaeden a palota felé. A híd alatt egy éjkék színű tó húzódott, pontosabban körbefogta a hatalmas, tornyos kastélyt, ami saját szigetén állt.

– Gyönyörű – suttogta maga elé Elodie, bár csak gondolatban tervezte kimondani.

Ahogy átértek a hídon, egy újabb kapu tárult ki előttük, ezúttal kisebb és kevésbé díszes, mintha üvegből lett volna. A macskaköves utat sok helyen tökéletesen zöld pázsit borította, rengeteg színes fa, virág és indák sokasága vette körbe a palota tornyait. A hintó lassulni kezdett, majd megállt, Elodie pedig az izgatottságtól az alsó ajkába harapott. Tekintete megtalálta Kaedenét, aki csillogó szemekkel és izgatott mosollyal nézett rá.

– Azt hiszem, megérkeztünk – mondta.

A hintó jobb oldalán az ajtó kitárult, és egy idősebb, kontyot és hosszú, sötétkék ruhát viselő nő jelent meg a látóterükben.

– A Fény szava köszönti önöket Scrypthoriában, a Könyvtárak Városában!